

[Arbejdsministeren]

de satser m.v.).

(Lovforslag nr. L 230).

Efter at ATP blev oprettet i 1964, er ATP-bidraget blevet opskrevet to gange – i henholdsvis 1972 og 1982.

ATPs repræsentantskab har den 30. marts 1987 godkendt bestyrelsens indstilling om, at der gennemføres endnu to opskrivninger på i alt 100 pct., således at bidraget forhøjes med 50 pct. pr. 1. januar 1988 og 50 pct. pr. 1. januar 1990.

Baggrunden herfor var, at DA og LO som led i overenskomstforhandlingerne på det private arbejdsmarked var blevet enige om at søge ATP-bidraget forhøjet.

Under overenskomstforhandlingerne på det offentlige arbejdsmarked blev der fra lønmodtagerside fremsat krav om, at opskrivningen på DA-LO-området skulle kunne konverteres til puljebeløb under visse betingelser, bl.a. at de pågældende lønmodtagere er eller bliver omfattet af en pensionsordning.

Dette krav fra lønmodtagersiden kom med i det samlede aftaleresultat på det offentlige arbejdsmarked, og regeringen har i den forbindelse forpligtet sig til at søge ATP-loven ændret, således at denne differentiering af ATP-satserne bliver mulig.

Derfor fremsætter jeg dette lovforslag, der medfører, at det fulde årlige ATP-bidrag for offentligt ansatte, der er omfattet af en kollektiv overenskomst eller lignende om uændrede ATP-bidrag, bliver på det nuværende niveau (1.166,40 kr.), og at beregning af deres pension sker på grundlag af de indbetalte bidrag med udgangspunkt i det pensionsniveau, der gælder for alle ATP-medlemmer frem til 1. januar 1988, men i øvrigt efter samme principper som for de øvrige ATP-medlemmer. Forhøjelse af de uændrede bidrag kan kun ske ved lov.

Der sker ingen ændringer i lovens regler for alle øvrige ATP-medlemmer. For denne medlemsgruppe indbetales der således det ATP-bidrag, som repræsentantskabet har godkendt, og gruppen får udbetalt pension på grundlag af de indbetalte bidrag, dog højst den fulde tillægspension, som repræsentantskabet har fastlagt.

Jeg skal på regeringens vegne anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdstilbud til ledige. (Ændring af revisionsbestemmelse og udvidet ret til arbejdstilbud).

(Lovforslag nr. L 231).

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Udskyldelse af revisionen af bestemmelser om forlænget dagpengere).

(Lovforslag nr. L 232).

De to lovforslag er knyttet til ordningerne med uddannelses- og iværksættedydelse.

Disse ordninger blev indført i 1985 og betegner et mærkbart og synligt skift i arbejdsmarkedspolitikken. Tidligere tiders i princippet uendelige række af arbejdstilbud blev herved brudt og afløst af helt nye og perspektivrige støtteordninger for langtidsledige.

Uddannelsesydelsen giver mulighed for, at de ledige kan uddanne sig med en støtte, som svarer til normale dagpenge i op til 2 år. Iværksættedydelsen kan modtages i op til 3½ år, og den er en håndsrekning til langtidsledige, som har mod på at starte som selvstændige.

Begge ordninger peger fremad, og de giver langtidsledige nogle ganske enestående muligheder for igen at få en fast plads på arbejdsmarkedet.

Tilbudene har bestået siden 1985, og vi har nu knap to års erfaringer – nogle er absolut positive, andre er beklageligvis mere nedslående.

Det er således særdeles glædeligt, at ca. 7.000 langtidsledige har benyttet sig af ordningerne.

Knap 2.000 ledige er begyndt som selvstændige med iværksættedydelse, og fra Socialforskningsinstituttets undersøgelse ved vi, at disse virksomheder i alt beskæftiger omkring 3.000 personer, dvs. 1.000 flere end antallet af iværksættere.

Erfaringerne viser, at kun få holder op som selvstændige, og der er en klar tendens til, at antallet af ansatte stiger, jo længere virksomheden har bestået. Vi må derfor i de kommende år forvente, at disse iværksættere vil skabe yderligere flere arbejdspladser.

Mange af dem, som er begyndt på uddannelse med uddannelsesydelse, har valgt uddannelser på 1½ år eller mere. Det er derfor vanskeligt på nuværende tidspunkt at sige

[Arbejdsministeren]

noget præcist om beskæftigelseseffekten for disse ledige. Men erfaringerne fra de ledige, som har afsluttet korterevarende uddannelser, er absolut gode. I gennemsnit er således ca. 50 pct. kommet i arbejde, og hertil kommer yderligere, at en del er gået videre i andre kurser eller uddannelser.

For de ledige, som har taget imod tilbudene, har ordningerne fungeret efter hensigten, nemlig at tilbyde de langtidsledige nogle reelle muligheder for igen at få fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Men ordningerne kan og skal forbedres, navnlig fordi der fortsat er alt for mange ledige, som ikke har taget imod tilbudene.

Egentlig kan jeg forstå, at mange ledige har været forvirrede og tvivlende over for, om f.eks. uddannelsesmuligheden var værd at satse på. Oppositionen har i hvert fald gjort sit dertil ved i debatten at knytte en tæt sammenhæng mellem de forlængede dagpenge – i daglig tale kaldet nedsatte dagpenge – og ordningerne med uddannelses- og iværksætterydelse.

Jeg skal medgive, at der er en tidsmæssig sammenhæng, idet ordningerne er indført samtidig.

Men sagen er, at uanset om den ledige benytter sig af sin ret til uddannelse med uddannelsesydelse eller ikke, så kan de forlængede dagpenge i givet fald blive en realitet. Og det er min vurdering, at der – navnlig tidligere – er lagt for lidt vægt på, at de ledige opnår langt bedre muligheder for at undgå de reducerede dagpenge, hvis de kvalificerer sig gennem uddannelse.

Jeg øjner imidlertid en ændring og en opblødning i holdningerne. Bl.a. er jeg særdeles glad for, at en række faglige organisationer efterhånden aktivt er begyndt at arbejde med de ganske store muligheder, disse ordninger giver for de ledige. Og denne positive ånd skal ikke ødelægges, men forstærkes og udbygges yderligere.

Det er bl.a. baggrunden for, at regeringen og Det Radikale Venstre har indgået en aftale om køreplanen for revisionen af ordningerne.

Det har været afgørende, at revisionen af ordningerne ikke hastes igennem, men forbedres ordentligt, herunder at der er tid til en grundig offentlig debat. Foruden en positiv omtale med oplysninger om, hvordan ordningerne faktisk har hjulpet ledige til igen at

få arbejde, kan det være vanskeligt at ændre den negative indstilling, der antagelig har afholdt mange ledige fra at bruge ordningerne.

Det er derfor aftalt, at revisionen udskydes til gennemførelse i næste folketingssamling, og parterne er enige om at tilstræbe, at sigtelinierne i revisionen skal offentliggøres i forbindelse med Folketingets åbning i oktober.

Det er mit ønske, at den herved vundne tid bruges til en konstruktiv debat om, hvorledes ordningerne kan forbedres til gavn for de ledige.

Jeg er naturligvis helt klar over, at et ordentligt diskussionsklima forudsætter, at de ledige ikke glemmes. Det er derfor besluttet, at så længe revisionsovervejelserne foregår og ikke er afsluttet, skal der gives et ekstra arbejdstilbud til ledige, som i denne periode kunne komme på reducerede dagpenge. Derfor foreslås det, at ledige, som har afsluttet seneste arbejdstilbud den 1. juli 1986, skal have tilbud om endnu et arbejdstilbud, og det betyder, at disse ledige tidligst vil kunne komme på reducerede dagpenge i 1991 eller senere.

Indførelsen af de forlængede dagpenge i 1985 betød, at nogle ledige blev bedre stillet. Det drejer sig om ledige, som ikke i løbet af et arbejdstilbud arbejder længe nok til at opfylde de almindelige betingelser for at kunne få dagpenge på normalt niveau.

Før ændringen gled disse ledige helt ud af dagpengesystemet, og de var eventuelt henviset til at få bistandshjælp. Det har således ved ændringen i 1985 været forudsat, at nogle ledige kunne modtage forlængede dagpenge, inden revisionen af ordningerne med uddannelses- og iværksætterydelse var gennemført, men for disse ledige var der tale om en klar forbedring.

Forslaget om udskydelsen af revisionen ændrer ikke situationen for disse ledige, og det indgår derfor i aftalen med Det Radikale Venstre, at denne gruppe ledige ikke skal have nyt arbejdstilbud, og de er derfor ikke omfattet af lovforslaget.

Det følger af de almindelige regler om arbejdstilbud, at personer, der afslår et rimeligt arbejdstilbud, ikke har krav på nyt arbejdstilbud, så også af denne grund kan ledige komme på forlængede dagpenge, inden revisionen i folketingsåret 1987–88 er gennemført.

[Arbejdsministeren]

Selv med disse modifikationer vil den altovervejende hovedregel være, at det foreslåede ekstra arbejdstilbud sikrer, at ledige, der tager imod og gennemfører et arbejdstilbud, først kan komme på forlængede dagpenge, efter at revisionen er gennemført.

Dette ekstra arbejdstilbud er et helt normalt arbejdstilbud, og det betyder bl.a., at den ledige efter gennemført arbejdstilbud på ny vil være berettiget til enten uddannelses- eller iværksættertydelse. Det gælder, uanset om den ledige tidligere har benyttet sig af disse tilbud.

Jeg mener, at regeringen og Det Radikale Venstre herved har skabt nogle fornuftige rammer for en åben og fordomsfri debat om, hvordan vi kan ændre disse ordninger til noget endnu bedre, og det er mit håb, at oppositionen vil tage imod tilbudet i samme ånd, som det er givet i.

At lovrevisionen udskydes, betyder ikke, at bestræbelserne for at styrke indsatsen for de ledige går i stå. Det er således min agt i løbet af sommeren inden for de bestående lovmæssige rammer at sætte en række initiativer i gang, og et af disse vil være en kampagne med henblik på at øge andelen af arbejdstilbud i den private sektor, hvor beskæftigelseseffekten erfaringsmæssigt er størst.

På nuværende tidspunkt er det uhyre vanskeligt at komme med et eksakt skøn over meromkostningerne i forbindelse med det ekstra arbejdstilbud. Det vil jo helt afhænge af, hvor mange personer der faktisk vil benytte sig af det. Det forhold har imidlertid ikke afholdt regeringen eller Det Radikale Venstre fra at stille forslaget, og vi er enige om, at vi i fællesskab skal anvise finansiering af omkostningerne i 1988, og finansieringsmetoden vil bl.a. afhænge af den ekstraordinære tilgang og det deraf afledede meromkostningsniveau.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslagene til Folketingets velvillige behandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal hermed fremsætte.

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. (Fællesantenneanlægs modtagning fra kommunikationssatellitter m.v.).

(Lovforslag nr. L 233).

Lovforslagets hovedformål er gennem en ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed at skabe grundlag for en lempelse af adgangen til over danske kabelanlæg at modtage og fordele udenlandske radio- og tv-programmer, der overføres via kommunikationssatellitter. I tilknytning hertil sikres der gennem en ændring af loven brugerne i fællesantenneanlæg, hvor anlægget ikke ejes af brugerne selv, indflydelse på programvalget.

Efter den gældende lov om radio- og fjernsynsvirksomhed kan der i særlige tilfælde gives ejere af fællesantenneanlæg midlertidig tilladelse til oprettelse og drift af modtagestationer for kommunikationssatellitter med henblik på direkte programforsyning af anlægget, såfremt modtagning ikke strider mod planer om programforsyning af anlægget fra det offentlige telenet (hybridnettet).

De eksisterende begrænsninger på området udgør en afgørende forudsætning for den planlagte etablering af hybridnettet.

Den foreslåede lempelse indebærer, at der fremover i alle tilfælde og uden særlig tidsbegrænsning vil kunne gives tilladelse til sådan modtagning uanset mulighederne for programforsyning fra det offentlige telenet. For modtagning af programstof fra kommunikationssatellitter hos andre end fællesantenneanlæg vil en tilsvarende lempelse blive gennemført. Dette kræver ingen lovændring.

Den lempelse af fællesantenneanlægs adgang til egen modtagning af radio- og tv-programstof fra kommunikationssatellitter, der foreslås i lovforslaget, nødvendiggør, at grundlaget for hybridnettet justeres. Forhandlinger mellem ministeren for offentlige arbejder, ministeren for kulturelle anliggender og repræsentanter for de politiske partier bag hybridnettet (regeringspartierne og Socialdemokratiet) har ført til det forhandlingsresultat af 27. marts 1987, som fremgår af bilag 2 til lovforslaget. Det medfører blandt andet, at televirksomhedernes engagement i hybridnettet forudsættes tilrettelagt i overensstemmelse med resultaterne af den undersøgelse af behovet for justering af grundlaget for hybridnettet, som er offentliggjort i et notat herom af 13. februar 1987. Notatets forslag til, hvorledes de regionale televirksomheders fremtidige engagement i hybridnettet herefter